

Biblioteca Mundial
de la Poesía
UAEMEX

UAEM

Universidad Autónoma
del Estado de México

Erick Axel Karlfelt

(1864-1931)

Flora och Pomona

(1906)

Tillägnan

Min mun är full av glädjerop och klagan,
min själ av dagslång storm och särfläktar.

Jag är den stilla svärmaren i sagan
och tidens son, den feberns färla jäktar.

Jag är den siste riddaren av liljan
i dessa boleriska rosentider,
och jag är dansaren som över tiljan
de strödda purpurlöv med foten sprider.

Vid pingstens gröna grind till häst jag stiger
och far så långt som sommarns vägar irra,
och varje soldag till en fest jag viger,
där skratten smattra, sträng och sporrar klirra.
Lik en kurir vars horn har brått att ringa

sin muntra ottesång i tysta byar,
med Floras gördel framför hästens bringa
jag rider under gryningskyssta skyar.

Möt mig i kvällens land, vid kopparfloden,
där ekar spegla sina höstfestonger.
Ur dagens stungna hjärta droppar bloden,
hans bleka mun är varm ännu av sånger.
Kom, låt oss följa alla skumma drömmar
som gå med månskensögon under träden,
ty livets andedräkt, den ljumma, strömmar
jämväl ur nattens skygga sorgenkväden.

- Det förgångna

I gamla visor klingar det,
i gamla danser svingar det,
vinden i gamla skogar
går med dess lätta fjät.
Det skimrar från den första skyn
som seglar norrut ljus om hyn,
tidigt, när vildgässplogar
styra mot bergens bryn.

Det susar fram på tjäderns dun
i björkskog ung och knoppningsbrun,
vinkar där vårfruvädren

vagga i videfjun.

Det följer första svalans flykt
och reder sommarnästet tryggt
uppe i byn där fädren,
hennes och mina, byggt.

Och knappt har sommardagen bräckt
i fältens första vakna fläkt,
fuktig av blomsterväta,
darrar dess andedräkt.
Det fladdrar kring min vildmarksgång
i doft och glitter dagen lång,
flyr som ett vallhjons fläta
in i de gröna prång.

Där hedens kullar stå i rök
från starbraksfestens heta kök,
far det förut och härmar
eko av lur och gök.
Det lyser under knotig tall
på hjortronmyr och smultronvall,
blänker från skört och ärmor,
glimmar i fors och fall.

Och här är byn vid flod och mo,
och här är svalans sommarbo.

Här vill min oro sova
i det förgångnas ro.
Här är var sten dess minnesvård,
i lunden kring min faders gård
bor det som andaktsdova,
heliga psalmackord.

I skyig natt, då allt är skumt,
då höet ångar mjukt och ljumt,
fattar det mod och talar
vad det förborgat stumt.
Det är min egen moders röst,
den första vännens vid mitt bröst,
snyftar och lugnt hugsvalar,
bannar och bjuder tröst.

Det säger: "Här är allting kvar,
här vänta dig i gott förvar
tusende vackra sånger;
var har du varit, var?
Vad söker du för hemligt spår,
när du till uppbrott redo står,
mörk som av sorg och ånger?
Säg, vart du går och går!"

Och högst vid späda älvars lopp,

där fjällen stå i sommardropp,
fjällen dem vintrar isa,
får det gestalt och kropp.
Du Siljansbrud i färgrik ståt
som står på Stadjans stjälppta båt,
vifta mig än en visa,
innan vi skiljas åt!

Värdshuset

Dal-rokoko

Säg, främling, varför häver du det rungande bröl?
Vad fattas dig? Vad kräver du? "Bespisning och öl."

Då är du på behaglig ort och må ej smäkta mer.
Du ser den humlekrönta port till nöjets högkvarter.

Här bor den store konungen av tunnor och fat,
som blandar starkt med honungen och reder allsköns mat.

Här fjällas lax, här flänges ål, den feta hönan fläks
vid marmorbrunnens klara skål, där draken evigt kräks.

Här står den täcka oxellund, vars bär ge öl och mäska.
Därav blir människan glad och sund och gott blir djurens fläsk.

Här växa våra, tusengren och mången ljuvlig ört
som gör den skarpa finkeln len och kryddar vin och vört.

Här blomma kumminhagarna till älsklig likör
och malört, god för magarna, sin beska ånga strör.

En pigosvärm far av och till i lövsal och kök
och sprider doft av vårlig dill, spenat och purjolök.

Och bien komma surrande på honungsludna ben,
och det är sång och hurrande kring stånkorna av en.

Hur friskt att njuta bland viol den sura vårsallat
och lyfta mot en pingstblank sol det pura distillat.

Här hoppar adelsmannen av sitt trevliga föl.
"Håll", ropar sjöman, "släpp min tös, din grevliga knöl!"

För jag har gått på Hamborg med det mastiga skepp,
och jag kan många fina kast och hastiga grepp.

Och hissar jag eller halar jag, så gör jag det grant,
och rucklar jag eller brucklar jag, så ger jag kontant."

Här sitta många ämbetsmän av skild profession;

här gräla mästare och sven om lön och kondition.

O skräddare, du skolkar nu och skalkas med makt,
du fröjdas på de holkar nyss du krögarflickan bragt.

Skomakare, vi denna ro? Finns ingen obött klack,
och ingen vanskött stövelsko vars ovanläder sprack?

En glad gesäll vid grinden får ett matskott och en klunk,
och visslande han återgår till dammig landsvägs lunk.

Men över trädan vid vår bäck står torveldens rök,
och lugnt från brädan på sin vält styr bonden sitt ök.

Det går ett spel med klang så späd på sädgröna fält,
det svänger in bland gårdens träd, ty så är det beställt.

Det hurrar till, det surrar till med svajande gnäll.
Nu dansa vi vår dalkadrill till majande kväll.

Vem lufsar där med oknäppt väst? O fasa och skam!
Här dansar ju vår nådårspräst med krögarmadam.

Se krögarns dotter, snörd och fin! Av dansen yr och matt,
hon tar ett glas konvaljevin, med anisfrö försatt.

Hon makar på sin blåa stubb. "Låt mig beveka dig",
en yngling viskar, "gack i skrubb, att jag må smeka dig."

Mot aftonen vid väderspel och kjolvindens fläng,
då yrar som ett tjäderspel, o spelman, din sträng.

Säg, främling, varför häver du det ljudande bröl?
"Det sker av stor tacknämlichkeit för sjudande öl."

Men akta dig för krögare, de vakta på din pung.
De se du dricker trögare, när du blir mätt och tung.

När krögarn smilat dagen lång, blir käften led och trött.
Då skriar han med gny och bång, och du blir grovt bemött.

Då viner han: "Jag arme man, mitt vinhus var snyggt,
I, gökar, haven gjort det som ett svinhus så styggt."

Så fösas vi vid skymningen och klaga med varann,
att det skall slösas mynt och tid på denna dranktyrann.

Vi vila oss vid vägarne i svalka och blåst
och sucka, att för ägarne väl stugan nu är låst.

Ur bukig kopparflaska håller månen sitt mjöd;
däri vi vilja plaska, till dess dagen står röd.

Epistel till Sabbacus

Om du mig ser en gång på fröjdestigen,
bland diktens lösa folk, i dansens tummel,
giv akt, o Sabbacus, ty sannerligen
jag tål ett rynkat ögonbryn, ett mummel.
Hur många sorgens mil jag haft att vandra
må bli fördolt, men om jag nu dig nödgar
en glädjemil, gäck själmant med den andra
och le med mig, tills kvällen molnen glödgar.

Hur lätt att stå i den förgyllda stolen
och skria ner en värld med hot och böner,
hur svårt att gå en enda dag i solen
och döma en av skuggans arma söner!
Si, jag är ock en präst. Av påskablomster
jag virar mig en gördel kring kaftanen.
Var lund står prydd till fromma sammankomster,
och älven glittrar som den blå Jordanen.

Predikare, om du ett blad förvaltar
av fridens träd, vars budskap duvan förde,
så låt oss lägga det på vårens altar
och offra, sjungande och heligt rörde.

Se, många livets hedar ligga döda,
och jordens friska källsprång äro täppta;
så höj din stav, profet, och låt dem flöda
som ankans oljekruka i Sarepta.

Två skilda hopar nöta världens vägar.
Den ena skrider som vid sorgeklämtan;
kom, låt oss möta den med krans och bägar,
med varma blickar och oändlig skämtan.
Den andra är de mosigt överfeta
och dästa själars här; tag törneriset
och driv dem ut att hungra och arbeta,
ty dem är ingen plats i paradiset.

Vi sörja alla och vi yvas alla.
Vi äro alla allvarsmän och narrar.
Vi hyckla njutning, när vi svälja galla,
och spänna bröstet stramt, fast hjärtat darrar.
En ser man stolt på yppig likvagn åka,
en annan lommar av på fattigkärran;
farväl, kamrater, tills varann vi råka,
till mörken ömkligt nakna, inför Herran!

Och solen löper i jungfrun

Han gav sig uppåt landet
ett leende år,
när kring glimmande hår
skön jungfrun fäste bandet
för att utgå i lejonets spår.
O du jungfru av skördarnas månad,
du de mörkljumma kvällarnas mö,
jag vill andas din doftande trånad,
och din doft är som vårbrodd i hö.
I lomtjärn vill jag bada
och i harrarnas guldbruna strlm,
jag vill sova vid hässja och lada
i en brinnande larsmässedröm.

Han drog sig uppåt bergen,
då solen rann röd
i sin hundsommarglöd
över hedar där scharlakansfärgen
som en eld genom bärriset sjöd.
Upp till bergen vill jag draga,
där de stå som i skälvande skir
och där ädelfalkarna jaga
i sitt kungliga, blåa revir.
På renlav vill jag rida
under jungfrunes täcka baner,
och i svalkan på högdalens sida

vill jag fästa mitt huvudkvarter.

Så gick han nedåt dalen,
en fullmånenatt,
en gullmånenatt.

Då vaknade näktergalen
som stum i hans hjärta satt.

Du duvna fågel, du fångna,
flyg ut i den spädgröna dal!

Jag är full av det nya och gångna,
jag är ung av berusande kval.

Den vår som var förliden
stod som nyväckt i fjällmarkens mull,
och han sjöng som i näktergalstiden
för sitt sjungande hjärtas skull.

En hornlåt

Till Zorn, med anledning av prisblåsningen vid Gesunda 1906.

Var är folket som blåste i djurhorn
och förkastade pipa och flöjt?
Var är han som ett råmande tjurhorn
sist bland spelmän till tävlan har höjt?
Var är skalden från myrar som gulna
av de ödsliga hjortronens skörd,

och från heden, den höstliga mulna,
av den löpande branden förstörd?

Finna i Dalarnes härbren ett bockhorn
som har kvar sina läten från förr?
Var är getherdens vårliga lockhorn,
som slog eko mot fållornas dörr?
Över åsar där majgräsen tätna,
i de nyspruckna lundarnas tid,
låt den dansa, dess sång, den förgätna,
som en vårdans av bråkande kid.

Skall han vakna med gamman och blåsa,
han, de mossludna skogarnas gud,
han vars lungor i nattvinden flåsa
som en fånges med lidande ljud?
Skall det gråna mot blommande skyar
av en märgfull och hednisk musik,
när han stiger från åldriga byar
ned åt Gesunda glimmande vik?

I Lissabon där dansa de

I Lissabon där dansa de
på kungens röda slott,
begrönta och bekransade

vid hurrarop och skott.

Där spelar havet som basun
och fjärran violin
och varje kind är purpurbrun
som starkt oportovin.

Där sjunga rossignolerna
i dunkel muskotlund
för prinsarne och gemålerna
i nattens ömma blund.
Där fladdra kupidonerna
på vingar av kristall
kring grevarne och baronerna,
som sucka dagen all:

Du västanvind av Salvador
som blåser stark och vek,
väck upp en hind ur liljesnår,
att vi må driva lek.
Jag är en hjort i myrtendagg,
min krona är av gull
och bär en ros på varje tagg
för all min längtans skull.

Från brinkarna vid Munga strand
hörs mäktigt gny och brus.

Där dansa paren hand i hand
i Pillmans glada hus.
Var man som lyfter sina lår
till gamman i hans sal
är som en präktig matador
och prins av Portugal.

En trubbig sky går tung av bly
och spyr sin hagelsvärm,
men flickan lutar vårlig hy
mot Pillmans lena ärm.
Från buktig stång med höstligt bång
en väderhane gal,
men flickan ler i Pillmans fång
som maj i Munga dal.

En fruktröd gren står gungande
och slår mot vägg och glas,
i humlegången sjungande
går östans druckna bas.
Du höstvind, fyll din vida bälg
och blås som i trumpet!
Jag är en högkrönt bröllopsälg
bland rönn i Munga vret.

Nu spricker molnets grå madrass

vid åskans hårda knall
och månens skepp med gyllne stass
går fram i vinrött svall.
Låt oss gå ut och segla med
från höstens vissna hus
till städer under liljeträd
och slott i myrtensus.

Hästkärlar

*Över en målning. Till fanjunkaren och svärds mannen Jakob
Olsson Berg.*

Här rider an en dunderkarl,
en kvinnas man, en barnafar,
ja här ska ni se en grann husar
som håller fanan klar.
Han leder sin trupp i sporrande sträck,
i gupp, gupp, gupp gå skimmel och skäck,
han skriker: håll in - den står som en häck
i rosentid så täck.
Allesamman ridande män
och ingen man till fots.
Allesamman stridande män
och ingen klen till mods.

Ack, äro nu de kämpande husarerna utdragna,

husarerna med pamparna, husarerna med karbin?
Ja, nu är landet frälst och fritt och fienderna slagna,
nu sjunga vi vid sommarns mitt om blomster och om vin.
Allesamman sjungande män
i sadel och barack.
Allesamman ljungande män
på vrenske och valack.

I rullande damm, med bång och brak,
en hästsvans fram, en hästsvans bak,
så störtar du fram, som en vinande spak,
på skimrande schabrak.
Ett sexbent hjon på ärans ban,
med stång och galon, med stövlar och man
så rider du an med dubbla don,
du hurrande dragon.
Fallen, bönder, darren i dyn!
Den väldige går fram.
Hemska örnar fara i skyn
på gyllne hjälmars kam.

Ack, äro nu de gyllene dragonerna utridna,
dragonerna med kyllerna, dragonerna med pistol?
Små spelmän sporra sina föl med hornen uppåtvidna
och stöta ut sitt sköna böl mot västanvind och sol.
Allesamman råmande män

ur djupet av sin tratt.
Allesamman kråmande män
och ingen slak och matt.

Ur libbstickans skydd det skymtar ibland
en flicka, prydd med kransar och band,
som vinkar med sin vita hand
vid vägens heta rand.

Vår ritt är som il för pyrande bål,
vår blick är pil och borrande stål,
och hjärtan dingla som på nål
vid sabeltaskans prål.

Allesamman tjusande män
och ingen späd och vek.
Allesamman brusande män
i kamp och kvinnolek.

Ack, äro nu de glattande mamsellerna utgångna,
mamsellerna med hattarna, mamsellerna med ron?
I karlar, fällen plit och lans och tagen alla fångna
vid kärleksstjärnans aftonglans på lilja och pion!
Hönslikt flyr den kacklande tropp
i bur med flax och skri.
Höklikt susar krigarnes lopp
i stolt förakt förbi.

Vem rider i år på gungande mo
för Munga gård och Pungmakarbo?
Han vickar på sitt smala sto
och gnyr och ropar ptro.
För länge du satt vid bok och latin,
du är stel av spatt och blek som ett svin,
men rid dig röd i stormens vin,
rusthållar Fridolin!
Svart på gröna stolpar står
en bukig tordönsvägg.
Hotfullt över kaskarna slår
en blixst sin blåa egg.

Den blodiga sotarn

En svartmuskig kvinna satt på stranden vid Luffarbo och sjöng.

Den blodiga sotarn sov bland slagg
i jungfrumariesänghalmsdagg.
Jordmust dryper, hio, hio, sotarehio, ur dina plagg.
Med nacken mot den blåa sten,
svart och röd i månens sken,
armarna höll du, hio, hio, sotarehio, kring mina ben.

Den blodiga sotarn gick på bal,
tog sig en ros i Pillmans dal.
Svajig var du, hio, hio, sotarehio, blank och smal.

Maka dej, knöl! Å hut! Va falls?

Här ska ni se en sotarevals.

Armarna höll du, hio, hio, sotarehio, kring min hals.

Den blodiga sotarn gav mig ring,

gjorde mig tung och for på ting.

Åker du bunden, hio, hio, sotarehio, land ikring?

Leker du än ditt lätta liv -

raka och rep och kyss och kiv?

Trampar du valsen, hio, hio, sotarevals med ros och kniv?

Nattyxne

Över dig, yxne, älskogsört,

susade Veneris flyende skört,

daggen som lopp av den vita foten

göt dig i roten

sin vårliga vört.

Daggig hon kom av de långa hav,

daggig av lundarnas färska sav,

glidande sakta i tungelnatten

nyckfullt in mot de späda vatten,

sjönk som en svan

ned mellan kasdun och baldrian.

Veneris blomma, nattviol,

vinden dör bort som en matt fiol,
strängad med dvärgsnät från grenar och ängar,
strängad med strängar
av sjunkande sol.

Vit är din kind, och all dagen du gömt
blicken för solen och lutat och drömt.
Vet du ditt blod som en jungfrus är blandat?
Vet du ditt drömliv som hennes är andat
renast och bäst
blott som en doft vid en tungelfest?

Veneris blomma, nosserot,
vinden far upp, som sov vid din fot,
ur mörkret ett lidelsens stråkdrag svingar
på flädermusvingar
mot månens klot.

Jungfrublomma, böj dina knän,
oskuld som brytes, dess doft är frän.
Vet du de skära drömmarnas öde?
Djupt i din rot går ett hemligt flöde,
en jordbrygd skum,
Veneris blomma, Satyrium.

Hjärtstilla

Stilla och skumt är på heden,
dagssus och dagsljus dö hän.
Stjärnorna skönjas, och veden
lyser från murknade trän.
Nu när jag uppstår ur rosornas rus,
flyktat med sommarens vindar och ljus -
hjärtstilla,
smärtstilla,
blommar du nu kring mitt hus?

Blänkande kornblixtar draga
eldspår på synrandens stig,
tälja att ovädren draga
än, fast de tystnat kring mig.
Åskor som skakat mitt livs firmament,
sensommareldar som själen bränt,
hjärtstilla,
smärtstilla,
svalkar du svedan de tänt?

Lyssna, mitt hjärta! På heden
darrar en sista lidelsens ton,
tordönets väldiga reden
eka farväl från den nattblåa bron.
Stort var att leva i rosor och rus,
vandra i glöd som vid vådeldars ljus;

höstblommor,
tröstblommor,
arnt är ert sånglösa sus.

Lotus

Behemot, den plumpa besten, rullar sig i dyn och smetar
smuts på stänglarna som vagga över Nilens blåa vretar.
Si, han är en läckergom, och lotus, lotus helst han betar.

Flora, unga blomstermoder, är ditt bästa barn en Fryne,
född att locka med sin drömdoft detta lystet svullna tryne?
Sörjande jag går vid Nilen, och jag ser en bild i syne:

Sebulon, den flodhästlike, traskar kring och blommor letar,
doftande vid kristna stigar och på adeliga vretar
skälvande i människensdrömmar, väntande hans gröna betar.

Beckblomster

1.

En frälst

Mina sav-år ha runnit undan

och min ungdom har torkat hän.
Jag har suttit i from begrundan
som en Jafet vid Noe knän.
Tills den farliga tid var gången,
har jag dövat mitt inres brus;
det var jag som satt främst i gången,
det var jag som skrek högst i sången
i tempel och bönehus.

Jag har späkt mig och jag har fastat
som en Herrans nasir,
men min kärlek den har jag kastat
på kvinnfolk och bier.
Som en pilgrim i jämmerdalen
gick jag suckande eller teg,
men mitt hjärta slog takt i salen
till pukorna och cymbalen
och dansande unga steg.

Jag är med i den lilla skaran
som skall ankra på Ararat.
Jag har bärgat min själ ur faran,
nu, du syndiga värld, god natt.
När du drunknat i svavelvågor,
skall jag landa på helig mark,
skall jag landa med mina plågor,

mina osläckta lustars lågor
och all ohyran i min ark.

2.

En förtappad

Jag tänkte dansa evigt rask vid ljus och lyktors sken.
Jekorum, dansen går, tiden står.
Då kom en ångestskälva och kröp i mina ben,
då märkte jag min famn var tom, jag dansade allen.

Jag tänkte sjunga åren runt med oförgänglig röst.
Jekorum, sången går, tiden står.
"Jag är en evig västangök, en evig gök av öst."
Då kom ett eko långt ur norr och gol om sorg och höst.

Jag satte mig på bänken under Bacchi vingårdsskylt.
Jekorum, bågarn går, tiden står.
Mitt bleka, blacka liv jag ville dricka vinförgyllt.
Då kom en smak i munnen, som med drav jag själen fyllt.

Snart tänker jag att resa till ett främmande land -
Jekorum, tiden går, klockan slår -
en dödergök, som ropar hest "ro båt!" vid Stygens strand,

en halt kompan, som vinkar med en tombutelj i hand.

Häxorna

1

Två stora nattfjärilsvingar,
en grubblande fåra av beck,
det är dina ögonringar
och näsrotens brådmogna veck;
på skuldran under särken
du bär som en brännjärnsfläck;
och det är mina märken,
i dem är kvinnan mig täck.

De vittna att blickens duva
kan lyftas till korpens flykt,
att drömmen, den jungfruljuva,
haft skydrag av hemligt och styggt.
De vittna: änglarnas like,
ett stänk din lekamen bär
av sot från Diaboli rike,
en skugga av skumma begär.

Gå ej bland olvonträ och slån,
då kvällens luft är ljum!
Där dväljs en underbar demon
i trädens dunkla rum.
Det är den gamle Liothans son,
benämnd Isacharum.

Du hör hans gång i lundens fläkt,
som irrar skygg och vill
på mark av bruna höstlöv täckt
i tinande april,
och ångan av hans andedräkt
är mull som kvicknar till.

När korsmässmånen nyss var tänd
och göt sitt svaga stril,
då stod i skyn en båge spänd
och sköt en plötslig il.
Då skalv du, frysande och bränd;
det var demonens pil.

Minns du en lilja, dystert grann,
i skuggan där du gick?
Dess mörka eld ur kalken rann
som en förtrollad drick.

Ditt öga drack och sansen svann;
det var demonens blick.

Vad vill han i din barndomslund?
Vi kom han dristelig
så när den vigda altarrund
och lammens frälsta stig?
Rys, jungfru, i din hjärtegrund:
han söker dig, han söker dig.

Han följer dig i storm som gnyr
vid dina vägars brädd,
han är den lösa hamn som flyr,
för dag och lärksång rädd,
när ur en mardröm het och yr
du vaknar i din bädd.

Ty allt vad skumt det unga år,
det unga bröst bär gömt,
allt som slår ut med suck och tår,
av sol och himmel glömt,
allt trånsjukt liv i höstsjuk vår
är honom underdömt.

Din fader står på vredens dag
rättfärdig, stark och vis

och dömer häxor med Guds lag
från liv och paradys,
gå, bikta vid hans fot och tag
hans tuktans hårda ris.

Vik bort från slån och olvonträ
och snårens falska sång!
Bland häckarna är saligt lä
på kyrkogårdens gång.
Bed vid din moders grav på knä,
då Satan gör dig bång!

3

"Dansen går på grobladsplan.
Dansa mot, herr Burian!
Du är den gamle ärkedraken,
häxornas bålde storsultan.
Dig har jag viggt mitt levnadslopp,
allt se'n jag stod i min mörka knopp.
Genom paltorna ser du mig naken:
svart är min själ och svart min kropp.

"Luften är full av djur i kväll,

full av eld, herr Uriel.

Mellan ugglevingarna brinna
vintergatsormens blanka fjäll.

Tag mig i famn och städ mig till din,
dansa mig yr i din lustgård in.

Jag är en ung och lågande kvinna,
röd är min själ och vitt mitt skinn."

Stolt är din dans på bullig fot,
studsande mjuk, herr Behemot.
Sluten hårt i scharlakansdräkten,
välver din kropp sina svällda klot.
Är jag dig värd, min ädle patron?
Har du ett fetare tjänstehjon?
Dansar en digrare fru i släkten,
vaggande fostret med tunga ron?"

"Spel hör jag gå ur lönnliga rum.
Dansa mig död, Isacharum!
Yngling, främling, du är min like,
smäktande, längtande, blek och stum.
Glömt har jag allt, den grå kaplan,
graven i blom under sorgsen gran,
drömmer jag flyr till ett fjärran rike
bort med dig som en svartnande svan."

4

Långt, långt bort i kvällarnas kväll
har skymningsfursten sin boning.
Grå står hans borg under blekblå päll
med irrande eldsken till skoning.
Tungt, tungt går vindarnas spel
och bruset ur flodernas töcken.
Det är Isacharums arvedel,
de ruvande drömmarnas öken.

Kom, kom, du skall drömma en dröm
som aldrig en kvinna drömde.
Trädet vid Pisons heliga ström,
ett frö av dess frukt jag gömde;
långt, långt bort i höstarnas höst
vaggar dess nya krona,
tusende år har jag hört dess röst
sina paradisvisor tona.

Evigt i höstarnas höst bär det frukt,
dess grenar bågna och bäva,
sköna till åsyn och ljuva till lukt
som väntande åter på Eva.

Kunskapens frukt av glädje och sorg,
som Eva blott flyktigt fick smaka,
flödar ur kvistarnas flätade korg
till lust för Isacharums maka.

Långt, långt bort på hedarnas hed
skall du sitta i ödsligt Eden.
Jordlivets solar gå upp och ned,
men du skönjer ej år och skeden.
Vissnande snabbt, skall du vandra tungt
häruppe mot hemliga målet,
tills du bestiger leende lugnt
din flammande brudbädd, bålet.

Höstskog

En fest bereds. Förgyllda äro löven,
bland svarta stammar
månliljan flammar.
Var stilla, våg; I aftonvindar, töven,
som med er oro nejderna bedröven.
Nu sjunker solen i ett hav av korn.
En visa svingar
på röda vingar

i fjärran tummelklang ur jägarhorn:

"Jag är en mur och mina bröst som torn."

Ännu en dag då stormen andan hämtar,
på vilodagen
emellan slagen,
en flyktig hövding salomoniskt skämtar
i skumt gemak, där Venuslampan flämtar.
Som till en kröning strös allt guld i dag
ur sommarns kista,
all blom, den sista;
och klippan med violblått överdrag
är yppig vilobädd och sarkofag.

Jag är den slagne, nu kan allting hända,
nu nyföds tiden,
som var förliden.
Mitt land förött och mina städer brända,
min ungdoms kungadöme är till ända.
Nu går jag tiggarmarm ur sommarns hus.
Nu trycker hösten
till mörka brösten
mitt huvud, trött av många striders brus,
och ber mig slumra in i vilans rus.

Säll är den man som intet kan förlora,

blott allting vinna
och ändlöst hinna.
Hur stolt att lägga ned sin lyckas fora
och träda naken mot det nya, stora!
Nu vaken festligt kring min huvudgård,
I trogna lundar,
tills undret stundar.
Månvallmon drömmer i sin stilla värld
och dryper fridens daggstänk på mitt svärd.

Nu andens ut, I döende violer,
så majvår ångar
i alla gångar.
Nu tonen hän, I döende fiole,
som myggsång tonar under kaprifoler,
när sommarns drottning nalkas med sin svit.
Nu delas dimman
i tungelstrimman,
och hon som framgår, tyst och högtidsvit,
är dödens älva eller Sulamit.

(Hedvig Charlotta Nordenflychts sista hem vid Sko)

Än susa träden kring den ström som blek
i djupet under dalens grönska blänker
om ljusa drömmar och om mörka ränker,

om Sapphos dödssorg och om Faons svek.

Till denna strand, som all sin vila bjöd
så ljuvligt långt från vägarna och dammet,
herdinnan flydde med det sjuka lammet,
sitt hjärta, sjukt av osläckt ungdomsglöd.

Det går en stig bland väpling och kovall
ur fruktträdslund som står i ymnig blomma;
det är som såge henne än jag komma
och blicka över fjärdens aftonsvall.

Och över böljan dansar Faons båt.
Här mötas de i körsbärsträdens ånga,
och som en drömsång ljuda Mälarns långa
och milda vågor länge efteråt.

Den drömmen, Sappho, vet du till vad pris
en själ som din dess heta lycka köper?
Vet du att Brittmäss-sommarn förelöper
all höstens gråt och vinterdödens is?

Öm är din röst, men fåfängt vindar strö
den rika klagoskatt ditt hjärta tömmer.
Sin skogsbrud lätt den falske herden glömmar
hos unga slottsfrun på det stolta Sjö.

Det går en stig bland väpling och kovall,
den leder ner till milda, bleka vågor,
den för till svalkans hem från livets lågor,
och Lugnet vilar under ytans svall.

passionsveckan

O ljuvligheters ljuvlighet och krona -
att bjuda frid, att läka och försona,
att räcka handen
och säga: "Allt jag minns är lust och ljus!"
För alltid äro mina vårår gångna,
i gravar ligga mina vänner fångna,
vid aftonbranden
jag sitter högstämt ensam i mitt hus.

Och jag står upp, och över kyrkogårdar
jag vandrar andaktsfull bland kors och vårdar
dem skymning höljer,
och på dem alla ser jag skrivet: Frid.
På glattis hastar jag i vägens backar;
jag har ett mål att nå på bråda klackar,
förr'n nattlugn följer

den stormande och stora aftontid.

Du är allena, liksom jag du sitter
och ler mot aftonstjärnans fjärran glitter
och tyder suset
av alla vindar himlens oro fött.
I gravar ligga mina vänner fångna -
jag har en ovän kvar från det förgångna;
Guds fred i huset
ifrån vars tröskel jag vart omilt stött.

O ljuvligheters ljuvlighet och krona!
De svarta almar vårens psalmer tona,
och droppar lacka
som tyst och lycklig gråt mot jordens mull.
Men jag har glömt var harmens tår jag gråtit
och slagen som jag fick har jag förlåtit,
och jag kan tacka
för all vår fjärran, döda kärleks skull.

En jaktsyn

Du var som en vårsyn från vildvinstrakter,
från ritter i solsken och vildsvinsjakter - - -

Vid skogsbrynet stannar den tunga karossen,
på fotsteget står falkeneraregossen,
men luften är full av tågande svaner,
och stolta fasaner
spatsera på ekskogens gömda planer.

Då stiger du ur, då beträder du marken
och skimrar i skimret av daggiga parken,
och jakten går lös, och springaren skyggar
för skummande betar och borstiga ryggar,
och svanorna sjunga sin dödssång och sjunka
på flaxande vingar som blodigt prunka.
Vi offra dig blödande hjärtan och galtar,
fru Venus av skogen, vi resa ditt altar
i det stolta revir som Diana förvaltar.

Jag vet jag var en ibland jaktens kompaner.
Jag gick som i rus över ensliga planer.
Då kom du mig nära, och bäst vi tego,
jag talade ord som likt falkar stego
och foro som kungliga svanar i ljuset
och föllo och blödde för dig i gruset.
Då ville du svara med läppar som logo,
men orden dogo
i hornblåst och jaktskall som flämtande jogo.

När duvorna satt sig på grenarnas vacklor
och skaran drog hem under stjärnor och facklor,
då satt du fördold av gardinernas silken.
Jag vet jag var en i ditt följe, men vilken?
Kanhända den grå falkeneraregossen,
som såg med så hopplösa ögon på blossen;
kanhända den tyste och drömmande knapen,
som bar som förtyngd sina nyvunna vapen;
kanhända din jaktskald i mossgrönt kläde,
som än under lundarnas höstgula säde
gick ensam och sjöng på ett vårjaktskväde.

Åka på isen hala

Åka på isen hala
med oskodd häst och yr
kryssa i stormen strida
med båt som ingen styr,
ränna i kapp, där renen
på våta drivan flyr:
det är en galnings göra
och mannens äventyr.

Göra sig grann och fager

och färdas så fint och smått,
gömma sitt rätta lynne,
tills målet väl är nått,
låta dig länge hoppas
och svika dig sedan brått:
det har jag hört som oftast
skall passa kvinnor gott.

Göra sig mör i munnen
och fria på narri blott,
fresta de stackars flickor
till både stort och smått,
låta dem sedan fara
och le åt deras lott:
det har jag hört som oftast
skall passa karlar gott.

Gå så förnäm och kräsen
och byta sin håg var dag,
kappas om största ståten
och köpa av alla slag,
låta en annan svida
för slika företag:
det har jag hört som oftast
skall vara kvnnfolks-tag.

Gå så kavat och skryta
och pösa av självbehag,
sitta i dryckeslaget
och hänga natt och dag,
komma se'n hem och dundra
och hota med hugg och slag:
det har jag hört som oftast
skall vara manfolks-tag.

Ändå så vill jag säga:
det finns så många slag;
råkar man på det goda,
så ser man väl andra drag.
Möter ett ärligt hjärta
ett lika hjärtelag,
ja, då är det ljust i hoppet
som sol på en sommardag.

Ja, när de rätta mötas,
är allt i sitt rätta lag.
Troget på väg de följas
i sänja och gott behag.
Ungdom och fägring vika,
men hjärtat slår friska slag;
kärleken håller sin värme
och varar till dödens dag.

Träslottet

I

Uret slår med hammaren
och märker tidens flykt.
Vi haver du dig i kammaren
så sörjande innelyckt?

De nattutsprungna häggarna
de vaja blomstertungt
och dofta utom väggarna,
där sommaren lyser ungt.

Vakna äro svalorna
och humlor och honungsbin.
Vinden rider på falorna
sin sunnanhäst med vin.

Fara vi ut i hans ljumma spår
och fara så snabbt och vitt,
att vi rida förbi de dumma år
som löpt se'n vår sista ritt?

Brinna de bleka lågorna
i smedernas sotiga skjul?
Dansa de branta vågorna
kring frustande vattenhjul?

Kuttra de blåa duvorna
och ropar den gråa gök?
Dallrar ännu över gruvorna
den rosiga rostugnsrök?

Allt vill jag se som jag sett det förr,
och intet får vara förbytt.
Husfru i furuslottets dörr,
du är femton år på nytt.

2

För du mig in i din gästabadssal
till dröm och aftonro?
Dagern är skum och luften sval
som i det förgångnas bo.

För du mig in i din högtidssal
till ro och aftondröm?
Månen står still som i Ajalons dal

över tidens vilande ström.

Apostlarna och profeterna
med vadmalsrock och kaskett
spatsera ännu på tapeterna
kring sjön Genesaret.

Bruntarna och blackarna
med svallande svans och man
knoga uppför backarna
med heliga män i kaftan.

De grå och apelkastade
de synas knäa trött,
på svankig rygg belastade
med fromt och frodigt kött.

David står på hög altan
och ser på Batsebas bad.
Ulliga hjordar gå vid Jordan
och beta av oljeblad.

Vet du, en gång då jag kom till besök
och satt i din ryttaresal,
grep jag prins Absaloms bruna ök,
som flydde i Efraims dal.

Lustigt jag red som till sommarfest
genom gökskog och näktergalsland.
Det är den diktens flygande häst
som bär mig ännu ibland.

3

Öppna de tunga kistor av ek
som gömma bak väldiga lås
den åldriga skatt som tiden gjort blek
men som varar och sent förgås.

Bred kläden och dukar på bord och bänk:
mot sjunkande, skyröd kväll
vill jag se de vita smyckenas blänk
och brokig bonad och dräll.

Där ligger den brudstass andlös och tom
som burits på klappande bröst.
Hur fjärran den vår då dess lin stod i blom,
och hur fjärran dess spånadshöst!

Tankfull du ser på slinga och list,
du unga i änkedräkt;

du bar dem av alla brudarna sist
i din ärbara bergsmanssläkt.

Det sjunger i vindens växande vin
som stråkar med sällsamt ljud
kring de dödas och levandes brudelin
i den sal där min moder stod brud.

Det sjunger om blomstrens prakt som blir blek,
och om lyckans väv som består,
det sjunger om glädjens fladdrande lek
och om trohet i långa år.

När jag stiger dit upp till mitt vilorum
uppför trappornas knarrande trä,
då ville jag böja, av vördnad stum,
för de sovandes minne mitt knä.

Det susar i kammarn på vinande loft
om det trogna blod som jag ärvt
och det svävar som gammal lavendeldoft
kring kuddens skinande lärft.

Jag sov i den dånande stormnatt
med vaggande ro i min själ.
Du bröt mig vid grinden en stormhatt
och räckte mig den till farväl.

Du sade: "Jag anar din färd blir hård
och din väg blir stormig och lång.
Välkommen igen till din frändegård,
om det lyster dig vila en gång."

Ja väl, jag har känt som jag ärvt litet malm
från fädernas flammande härd.
Jag stått i din smedja vid släggornas psalm
och smitt på ett klingande svärd.

Och vinden från hembygdens fala och hed
må vara min reskamrat
och föra mig fram genom kamp och fred
som en sjungande glad soldat.

Men väl skall jag drömmande tänka
ibland på ditt bondeslott
och dig, min vårögda fränka,
som går där min moder gått.

Och drar jag ej hemåt till vila förr,

så möt mig vid lönnarnas lund,
när den öppnar sin korsprydda koppardörr
till min sista fädernegrund.

I Jupiters stund

Nu ingår den höga och sköna
och strålande Jupiters stund.
Det skimrar som guld bland det gröna
i fädernas heliga lund.
Nu är gott att konungar kröna.

Krönom oss en kung,
en hugstor och ung,
en hövding som kan bära
vårt riksbaner med ära,
då pilar luften skära
och stormen susar tung.
Krönom oss den bäste
som går i vårt land
och håller svärdets fäste
eller plogens horn i hand.
Kom av de blåa fjällen,
vår starka, ljusa drott!
Kom allvarsfull, som kvällen

i skogen, till ditt slott!
I dröm på vårens ängar
du gick vid gräsens sång
och fick från svenska strängar
din fasta konungsgång.

Ej skall vårt rikes lycka
i liknöjd främlingshand betros,
ej spiran som vi smycka
med hedens blom och hagens ros;
och äpplet, likt vår kärva
och knappa skörd, som strävsamt vinns,
kan ingen vekling ärva
om än en sjufalt boren prins.

Nu skall du veta, konung: i din här
står mången som kan stiga till din like.
Se, hur det lyser här och lyser där
av nordiskt panngull i ditt vida rike.
Ej finns en yngling, som på okänd stråt
av fattig moder sändes ut med gråt,
som ej har rätt att föra med på färden
sin stolta arvedel att te för världen:
sitt fribrev till din egen makt och ståt.
Det vare moderns hopp, om än i skam
hon fött sin son, att han kan allt försona,

att han kan växa till ett träd med krona
som telningen av Thamars fallna stam¹.

Det vare sonens rätt att drömma stort
om högtidsdagen då han vänder åter
och böjer, följd av fria undersåter,
sitt huvud inför hemmets låga port.

Det vare folkets vetskap, att den glans
det tänt kring dennes utvalt ädla tinning,
i festlig yra och i lugn besinning,
är hela folkets glans och ej blott hans.

Nu ingår den höga och sköna
och strålande Jupiters stund.

Det skimrar som guld bland det gröna
i fädernas heliga lund.

Upp, upp att konungen kröna!

- ¹ Synderskan Thamar var konung Davids ättemoder.

Ur årets sagor

*Speculum vitæ humanæ*¹.

Vir:²

Tagom vi plats på bänken,
prövom det nya mjöd!
Husmodern skär vid skänken
skivor av årets bröd.
Hösten är stor och präktig.
Bjuggstrån och apलगrenar
sögo ur markens spenar;
nu är den goda tid,
nu är var tacka dräktig
bärgad i kättens frid.
Allt vad min makt fullbordar,
skördar och blanka hjordar,
spiran i vilda nejders
rike av träd och djur,
vann jag i heta fejders
famntag med dig, natur.
Våldsamt i timmar skumma
jagar ett tåg förbi:
lövdans och dunk på trumma,
brandlur och uggleskri.
Men i det ljusa, ljumma
lugna förbliva vi.
Branden i våra sinnen
slocknar, och sommarns minnen
brinna på höstens brasa
snabbt som förtorkat ris.

Låtom vi världen rasa
blint på sitt gamla vis!
Sörjande gråta,
fröjdepiporna låta.
Här vid vår spishäll klarnar i ro vår gåta.

Här läser hösten sagan:
Allt korn av ädel sort
skall glimma under slagan,
då agnar virvla bort.

*Senex:*³

Mörkret varur jag stigit
tättnar ännu en gång.
Harpor som länge tigit
susa min barndomssång.
Tysta, du värld, din gälla
kvidan om kamp och kval!
Renare toner kvälla
nära till livets källa,
nära till dödens dal.
Allt vad jag tidigt drömde
viskar i veka ljud,
vänner jag mist och glömde

sända förtrogna bud.

Stapplande fram eländigt,
tycks jag mig närmre ständigt
stjärnorna, blomstren, Gud.

Barn, kommen hit, I kära,
jag är som en av er.

Vishet jag vill er lära,
innan min dag går ner.

Trotsigt de starka vandra,
trampa och slå varandra;
vi ha den sakta anden,
andakt och sagotro,
grynings- och skymningslanden
flöda av dagg och ro.

Ofta vid aftonflamman
stå vi kamratlikt samman,
tyst, medan vinden sväller
skönt som ett pingestdön
och under skogens bågar
yrsnön i flockar tågar,
vackert som älvor eller
svanar från sommarsjön.

Veten att farfar väntar
snart något sagostort.

Varligt en främling gläntar
snart på vår bonings port.

Vänlig, som ludna bocken
kommer till barnens jul,
gömmar han under rocken
gåvor, fast grå och ful.
Mänskorna gråta,
fröjdepiporna låta;
stilla färdas han som löser vår sista gåta.

Där står han, gamle Jorum,
och nickar vid vår knut.
Snipp, snapp, snorum,
nu är sagan slut.

•

¹ Människolivets spegel ² Mannen ³ Gubben

Augustihymn

Ljunghedens glans och dunans prakt på gläntan
dö som en lång, högtidlig solnedgång.
Skogen slår upp sin psalmbok och i väntan
prövar sin bas till höstens ottesång.
Hör du den röst som bakom åsen rullar,
dov som ett hot om krig och syndabot?

Ser du den väg som över slånbärskullar
sänker sig grå i dalens djupa sot?

Går du med mig den branta stigen ned,
säg då farväl åt sol och sommarånga.
Ler du som jag, då himlens sky är vred,
värms du som jag, då svala skyar gånga?
Hör du som jag, hur vårens alla lutor
smälta till ett i stormens orgelfång?
Hör du i regnets dån på våra rutor
majdaggens fall och vårfrubäckars språng?

Aldrig en svan far ut på granna fjädrar,
söker i rymdens klara vrå sin brud,
aldrig en rå i aftonvinden vädrar
älskarens gång vid lövens späda ljud.
Flytt och förbytt! Där tjärnen står i blom,
tjärnen med vass, till sena kärlekshelgen,
ropar ibland den längtanssjuke lom,
svalkar sin törst den älskogshete älgen.

Går du min väg, lägg av din glada krans,
lindad på lek i vänligare dalar;
aldrig i den du uppstår mer till dans,
ivrig och röd, i tungelljusa salar.
Sörj ej din krans! Jag flätar dig en annan,

flyende blad ur Floras lustgårdsdörr.

Den som bär höstens krona över pannan
drömmer och ler, men skrattar ej som förr.

Ode till den höstlige Neptunus

Var det dig jag såg i gubbigt ryggsim drivande mot väster,
medan bister östan rev i tovtigt brösthår, grönt som tång?
Mindes du din ungdoms gamman, forna vårdagsjämningsfester?
Sökte du ditt Venusrike bortom sommarns solnedgång?

Ebb och flod ha rullat hän mångtusenårigt, o Neptune,
mången duktig sjömansrygg har stått i fuktig korderoj
se'n den dagen då du framgled som den stolte, gyllenbrune,
hövitsmannen för den allraskönastes tritonkonvoj.

Hur du fjäskade kring snäckan, trampa' vatten och stoltsera'!
Dina suckar som sefyrer fladdrade kring Hennes ben.
Hur du yvdes på den glada vårseglatsen till Cythera,
då du stod i nymfers skara som en grann, galant kapten!

Fåfängt nu i grå oktober spejar du kring svala klippor.
Ingen Venus mer begär ditt skydd i naken högtidsskrud,
ingen havets Flora kastar soligt blå och vita sippor

över mörkret där du härskar, du de dumba fiskars gud.

Du har goda visthuskamrar, fester firar du i djupet,
äter kostlig rom och tömmer mången sjunken flaska rom,
och ditt gamla skepparhuvud, rött och lurvigt och försupet,
ler av fägnad, när du tänker på all njutning du bekom.

Men bevars, man ilsknar till, man är en gud och vill regera,
och i mordiskt bakrus löser du din grova hingst Orkan,
väcker dina supkompaner, Hydrus¹, Physeter², med flera,
och de skumpa i ditt följe, fnysa bläck och spotta tran.

Oförtänt ur lömska bakhåll far du opp i svarta kvällar,
och din stämman, Proteus frände, härmar lejon, galt och ko,
och när seglen fly som yra ankor över svalg och hållar,
skrattar du, förnöjd och blidkad, månet kusligt ha och ho.

Ave, Rheas son, jag hör dig! Si, jag kommer från Cythera,
myrtenkransad styr jag hemåt, och ditt gny är utan gagn,
ty ett ök av eld och rök som du ej mäktar kommendera
bär mig fram och klyver trotsigt svallet från din vredes vagn.

- ¹ Sjöormen ² Kaskeloten

Vinterhälsning

Möter du nordanvinden, karl,
då möter du sång och yra.
Nordens Apoll bland tallarna far
med snöfjun på sin lyra.

Möter du nordanvinden, karl,
då möter du eld och låge.
Nordens Cupid bland granarna far
med lingonlindad båge.

Vädren blåsa utan ro
ur himmelens sexton grindar.
Vem kan du lita på och tro
av alla de vilda vindar?

Möter du nordanvinden, karl,
då möter du man och ära,
lustig och djärv, med blicken klar
som nyårsmånens skära.

Glad har jag hört hans muntra appell,
när han trummade till på rutan.
Ljöd hans signal genom springor och spjäll,

då gömde jag svärmodslutan.

Glad har jag följt så mången mil
hans knarrande, vita vägar,
druckit ur bergens frusande il
hans ymniga hälsobägar.

Kom, går du med för gammans skull?
Den kyliga kvällen lågar,
skyn är av glimmande strängar full
till lyror och till bågar.

Hövding, ryck an, jag är din man,
din man under sälla stjärnor.
Bistra kämpar följa ditt spann
och leende vintertärnor.

Kom och följ med för gammans skull,
envar som kan le och sjunga!
Skyarna gå som fanor av gull:
framåt, I stridbart unga!

Compilación de Obras
José María Heredia

© Universidad Autónoma del
Estado de México, 2016 Instituto
Literario núm. 100,
colonia Centro, C.P. 50000,
Toluca de Lerdo, Estado de
México

El presente texto es un derivado de una obra en dominio público.
Recuperado de wikisource: <https://es.wikisource.org/>

Esta obra está sujeta a una licencia Creative Commons, Atribución
2.5
México (cc by 2.5). Para ver una copia de la licencia visite
<http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/mx>. Puede ser
utilizada con fines educativos, informativos o culturales, siempre
que se cite la fuente. Disponible para su acceso abierto en
<http://ri.uaemex.mx/>

Compilación de Obra II José María Heredia

José María Heredia

De origen cubano, nace el 31 de diciembre de 1803, por el trabajo de su padre, Francisco Heredia Mieses, Oidor y Regente de la Real Audiencia de Caracas, se muda a Venezuela en 1810 para regresar en 1818 a Cuba, año en el que inicia sus estudios de Leyes en la Universidad de La Habana. En 1819, se establecen en México donde continúa sus estudios, sin embargo, la muerte de su padre en 1820, Heredia regresa con su madre y hermanas a Cuba.

En 1823, se ve envuelto en la conspiración «Soles y Rayos de Bolívar» por lo que se ve obligado a marcharse a Estados Unidos, país del que admiraba sus instituciones políticas; en este periodo de tiempo contrajo tuberculosos, enfermedad que dieciséis años después le costaría la vida. Durante su exilio, escribe la «oda al Niágara» y publica la primera edición de sus poemas.

En 1825, aceptó la invitación el presidente de México Guadalupe Victoria y regresa a México. Durante los nueve que permaneció en el Estado de México fue periodista, diputado y magistrado además de bibliotecario, maestro y director del Instituto Científico y Literario cargo que desempeñó poco más de un año.

De origen cubano, nace el 31 de diciembre de 1803, por el trabajo de su padre, Francisco Heredia Mieses, Oidor y Regente de la Real Audiencia de Caracas, se muda a Venezuela en 1810 para regresar en 1818 a Cuba, año en el que inicia sus estudios de Leyes en la Universidad de La Habana. En 1819, se establecen en México donde continúa sus estudios, sin embargo, la muerte de su padre en 1820, Heredia regresa con su madre y hermanas a Cuba.

En 1823, se ve envuelto en la conspiración «Soles y Rayos de Bolívar» por lo que se ve obligado a marcharse a Estados Unidos, país del que admiraba sus instituciones políticas; en este periodo de tiempo contrajo tuberculosos, enfermedad que dieciséis años después le costaría la vida. Durante su exilio, escribe la «oda al Niágara» y publica la primera edición de sus poemas.

En 1825, aceptó la invitación el presidente de México Guadalupe Victoria y regresa a México. Durante los nueve que permaneció en el Estado de México fue periodista, diputado y magistrado

además de
bibliotecario,
maestro y director
del Instituto
Científico y Literario
cargo que
desempeñó poco más de un año.

HUMANISMO QUE TRANSFORMA